

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Y. K.**, zastoupen JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 176/2003 - 41 ze dne 30. 4. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, **se** odměna za zastupování **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 176/2003 - 41 ze dne 30. 4. 2004, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 11873/VL - 10 - K04 - 2001 ze dne 11. 4. 2003, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti formálně poukazuje na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a že pochybily všechny orgány, které dosud o jeho žádosti o udělení azylu rozhodovaly. Stěžovatel vyjadřuje svoji obavu z odjezdu do země svého původu, neboť mu tam hrozí nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný své vyjádření k obsahu kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel přicestoval do České republiky v situaci, kdy měl v zemi svého původu problémy s rodilými Ukrajinci, kteří jej na veřejnosti i v zaměstnání slovně napadali, jednali s ním údajně s opovržením a zastávali k němu negativní postoj. Stěžovatel rovněž neměl žádné zaměstnání. Bylo tomu tak dle stěžovatele z toho důvodu, že kdykoli možný zaměstnavatel nahlédl do jeho dokumentace a zjistil jeho ruský původ, byl stěžovatel odmítnut. Pro případ svého návratu do země původu stěžovatel uvedl, že se obává hladovění. Žalovaný stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal procesní pochybení žalovaného, a uvedl, že zemi svého původu opustil též kvůli svým politickým názorům. Byl členem politické strany, rozdával na demonstracích letáky a organizoval opoziční akce. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal, žalobu však zamítl. Pokud jde o stěžovatelem tvrzenou politickou aktivitu, k té Městský soud v Praze konstatoval, že ji stěžovatel v průběhu správního řízení nezmiňoval. Proto jde o tvrzení nevěrohodné. Stěžovateli byl rozsudek doručen dne 4. 6. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 17. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněný kasační důvod, tu Nejvyšší správní soud přistoupil na samu hranici posouzení jejího obsahu a dovodil, že stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu pro stěžovatelovu politickou aktivitu. Právě její tvrzení bylo klíčovým skutkovým tvrzením stěžovatele v žalobě a právě o závěr ohledně této otázky bylo opřeno zamítnutí stěžovatelovy žaloby.

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněným kasačním důvodem, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Aby byl v případě stěžovatele dán azylově relevantní důvod, jenž by souvisel s jím tvrzenými politickými aktivitami, musela by být v jeho případě splněna podmínka pronásledování. Tím je ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném v době rozhodování žalovaného třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna

odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Takové pronásledování, jež by souviselo s politickou aktivitou stěžovatele, by však musel stěžovatel tvrdit. O takové tvrzení by přitom musel opřít již žádost o udělení azylu. Poukazoval-li stěžovatel v průběhu správního řízení na svoji špatnou ekonomickou situaci způsobenou tím, že nemá práci, pak žádné pronásledování z důvodů politických netvrdil. Výslovně dokonce poukázal na skutečnost, že politicky aktivním není. V takovém případě tedy podmínka udělení azylu spočívající v pronásledování z důvodů politických splněna není. Pokud tedy stěžovatel pronásledování z politických důvodů v řízení o udělení azylu před žalovaným neuvedl, lze přisvědčit závěru Městského soudu v Praze ohledně účelovosti takového tvrzení. Ani nyní v kasační stížnosti ostatně stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti o svém pronásledování z politických důvodů neuvádí.

S ohledem na tytéž skutečnosti nebylo důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ani z procesních důvodů, stěžovatelem v žalobě obecně namítaných. Podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jenž byl v době rozhodování žalovaného účinný, je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázal na problém se zajištěním obživy a pokud stěžovatel pro případ svého návratu poukazoval na obavy z hladovění, přitom ani nepoukázal na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči němu byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, ani že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, jež by nadto jakkoli souvisely s otázkami politickými, pak již z těchto skutečností žalovaný mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelem uváděných nevyplývalo, že by mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by proti němu byly vedeny z důvodu zastávání určitých politických názorů nějaké útoky. Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu nebo pro konstataci existence překážky vycestování potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevystala. Nenavrhoval-li ani sám stěžovatel provedení důkazů, nečinil-li dokonce žádné procesní návrhy, nechtěl-li nic doplnit a nechtěl-li se k podkladu rozhodnutí vyjádřit ani se s nimi seznámit, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 17. 1. 2003, pak doplňovat dokazování nebylo třeba.

Vyčerpal-li Nejvyšší správní soud shora uvedenou námitku stěžovatele, jež byla námitkou jedinou, pak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Pokud jde o odměnu ustanoveného zástupce, advokáta JUDr. Pavla Bugára, Nejvyšší správní soud z obsahu spisu nezjistil, že by ustanovený zástupce jakýkoli úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti učinil, nadto ustanovený zástupce uskutečnění žádného úkonu soudu nesdělil ani k výslovné výzvě ze dne 29. 11. 2005, jež mu byla doručena dne 2. 12. 2005. Proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o jeho kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu